

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1970/2019
29.08.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Гордана Булатовић, адвокат из ..., против туженог „ББ“ АД ..., чији је пуномоћник Љубиша Павловић, адвокат из ..., ради исплате разлике зараде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3324/17 од 05.07.2018. године, у седници одржаној 29.08.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3324/17 од 05.07.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П1 891/15 од 10.02.2017. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име неисплаћене зараде за период од 01.10.2012. године до 06.12.2014. године исплати 681.270,68 динара са законском затезном каматом на појединачне месечне износе, у висини и на начин ближе одређени овим ставом изреке. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка плати 140.613,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности до исплате, док је захтев за накнаду већег износа законске затезне камате од дана пресуђења до извршности пресуде одбијен као неоснован.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3324/17 од 05.07.2018. године, ставом првим изреке преиначена је првостепена пресуда у ставу првом и ставу другом изреке у обавезујућем делу тако што је одбијен као неоснован захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име неисплаћеног дела зараде за период од 01.10.2012. године до 06.12.2014. године исплати 681.270,68 динара, са законском затезном каматом на појединачне месечне износе на начин ближе описан овим ставом изреке. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженом на име трошкова поступка плати 22.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права, с позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 55/14), Врховни касадини суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до неправилне примене неке од одредаба Закона о парничном поступку, због чега нема ни битне повреде из члана 374. став 1. тог закона, на који се ревизијом указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу код туженог на неодређено време, прво је радио на пословима возача друге групе, а након тога на пословима магационера. Уговорима о раду од 01.10.2012. године и 01.12.2013. године, чланом 4. ставом 1. одређено је да се цена рада за запослене за пуно радно време утврђује тако што се цена рада за најједноставнији рад утврђена ПКУ помножи са коефицијентом, а ставом 2. Одређено је да се зарада запосленог утврђује на основу цене рада из става 1. овог члана, накнаде зараде и остала примања утврђује се ПКУ послодавца. Обрачу и исплата зараде тужиоцу вршена је применом коефицијента од 2,20. Према налазу и мишљењу судског вештака тужени је тужиоцу у спорном периоду исплаћивао зараду која није била обрачуната у складу са одредбама Посебног колективног уговора за грађевинарство и индустрију грађевинског материјала Србије, нити са Посебним колективним уговором за делатност путне привреде РС (којима је цена рада за најједноставнији посао била утврђена у висини минималне цене рада – минималне зараде, коју прописује Социјално-економски савет) као ни у складу са Законом о раду. Тужени је зараду тужиоцу у спорном периоду обрачунавао тако што је основну зараду за најједноставнији посао у фиксном износу од 10.985,00 динара (обрачуната за месец са просечних 174 часова рада) множио коефицијентом посла који је у обрачунима зарада за тужиоца за спорни период износио 2,20. У периоду од 01.10.2012. године до 06.12.2014. године, укупна месечна зарада која је исплаћивана тужиоцу садржала је основну зараду, накнаду зараде, увећану зараду, накнаду за исхрану у току рада и регрес за годишњи одмор и била је већа од прописане минималне зараде. У периоду у коме код туженог нису били на снази напред наведени колективни уговори, од 29.03.2014. године до 06.12.2014. године, вештак је обрачун зараде вршио применом одредаба Закона о раду, применом основице коју чини минимална зарада која је множена са коефицијентом у висини од 2,90.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио захтев тужиоца и обавезао туженог да тужиоцу исплати неисплаћену зараду за период од 01.10.2012. године до 06.12.2014. године, са образложењем да тужени тужиоцу у спорном периоду зараду није исплаћивао у складу са одредаба Посебног колективног уговора за грађевинарство и индустрију грађевинског материјала („Службени гласник РС“, бр. 15/12), Посебног колективног уговора за делатност путне привреде („Службени гласник РС“, бр. 3/15) и Закона о раду, односно да је тужиоцу исплаћивана основна зарада применом основице која је нижа од прописане минималне

цене рада утврђене одлуком Социјално-економског савета, као и да тужиоцу припада право на исплату разлике између обрачунате зараде и припадајуће зараде применом наведене основице и коефицијента у висини од 2,20, као и разлика између исплаћених и припадајућих износа увећане зараде и накнаде зараде, трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, применом основице коју чини основна зарада обрачуната на наведени начин, а све у висини од 681.270,68 динара са припадајућом каматом.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је другостепени суд применио материјално право, када је преиначио првостепену пресуду и одбио, као неоснован захтев тужиоца.

Правилан је закључак другостепеног суда да коефицијент од 2,20, чију примену тужилац тражи приликом обрачуна разлике зараде није коефицијент који му припада према одредбама Посебног колективног уговора за грађевинарство и индустрију грађевинског материјала („Службени гласник РС“, бр. 15/12) за послове које је обављао у спорном периоду, сходно стручној спреми, сложености и одговорности, јер је наведени коефицијент био прописан за запослене који поседују високо образовање – факултет и руководећи положај, због чега тужилац неосновано потражује разлику зараде обрачунату применом коефицијента 2,20 и основице коју чини минимална зарада прописана наведеним колективним уговором, а исплатни листови према Закону о раду не представљају акте на основу којих се утврђују права и обавезе по основу рада. Посебни колективни уговор за грађевинарство и индустрију грађевинског материјала био је на снази до 29.03.2014. године, док је Посебни колективни уговор за делатност путне привреде у примени почев од 22.01.2015. године, што значи да у спорном периоду од 01.04.2014. године до 06.12.2014. године није био у примени ни један од посебних колективних уговора којима је регулисано питање начина утврђивања висине цене рада, из чега следи да тужиоцу не припада тражена разлика зараде ни за период од од 01.04.2014. године до 16.12.2014. године. Код утврђеног да је током спорног периода зарада тужиоцу исплаћивана у складу са уговором о раду, према цени рада коју је утврђивао директор туженог, која зарада је била виша од минималне зараде, то је неоснован захтев тужиоца за исплату тражене разлике зараде за спорни период, па како тужилац нема право на исплату тражене разлике зараде, то нема право ни на исплату увећане зараде и других примања по основу рада чију основицу за обрачун чини основна зарада, а која потраживања су садржана у новчаном износу који је предмет тужбе, то је правилно одлучио другостепени суд када је преиначио првостепену пресуду и одбио као неоснован захтев тужиоца.

Супротно наводима ревизије, минимална зарада није уговорена ни уговором о раду ни било којим општим актом који се у том периоду примењивао код туженог, али је зарада која је исплаћена тужиоцу у овом периоду била виша од минималне зараде прописане чланом 111. Закона о раду. Циљ исплате минималне зараде је да се обезбеди заштита запослених, ради задовољавања њихових егзистенцијалних и социјалних потреба, као и чланова њихових породица, што је предвиђено Конвенцијом међународне организације рада број 131 о утврђивању минималних надница и препоруком број 136 о утврђивању минималних надница, тако да зарада коју запослени остварује својим радом не може бити нижа од минималне зараде за стандардни учинак и пуно радно време односно време које се изједначава са пуним радним временом, које право тужиоцу у овом случају није повређено, с обзиром да му је зарада у спорном периоду исплаћивана у већем износу.

Са напред наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

На основу члана 165. ЗПП одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова састава одговора на ревизију, јер то нису нужни трошкови потребни ради вођења ове парнице, са којих разлога је одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић